

KIS LAP

FÉSZER-ÉPÍTÉS. (Lásd a 308. lapon.)

enaem-épület.
társulat.

20. szám. — 1878.

Ara negyedévre 1 frt. 40 kr.

XIV. kötet.

KÁPOSZTA GYURKA.

— Tréfás mese. —

(II. folytatás)

GYURKA azonban épen erre gondolt legkevesebbet, csak evett szaporán s mondhatom, soha életében nem evett ilyen jóüzien. Mikor végre jóllakott, olyanfélét gondolt, hogy most már beszélgethetnének is kissé, s mert a királyfi nem szólt, hát Gyurka kezdte:

— Mi a neved, pajtás?

A királyfi szörnyen megsértve érezte magát, hogy egy ilyen ágról szakadt ficzkó így meri megszólítani; nagy büszkén felelé tehát:

— Én a királyfi vagyok.

De Gyurka soha sem hallotta még hírét annak, hogy mi az a királyfi azt hitte, ez is csak olyan név, mint a többi; ezért hát ismét megszólalt:

— Nagyon szép ruhád van . . remélem, az apád nem tartozik a becsületes emberek közé.

Erre már fölugrott a királyfi és szörnyü göggel felelé:

— Az én apám a király!

Gyurka a királyról ép oly keveset tudott, mint a királyfőről. Ez bizonyosan valami rablóvezér! gondolá s megsértetem, hogy becsületes embernek mondtam.

— No, ne haragudjál, kedves királyfi pajtás, nem akartalak megsérteni. Nagyon csodálom, hogy nem hallottam az apád hírét és hogy nem is látogat meg minket soha. Bizonyosan nagyon gazdag és hatalmas; az én apám meg nem vehet nekem ilyen szép ruhát, pedig ezen a vidéken ő a leghiresebb és leghatalmasabb rablóvezér.

— Micsoda? Te rabló fia vagy? kérde a királyfi ijedten.

— Hát minek néztél egyébnek? Csak nem gondoltad, hogy én is afféle semmirevaló becsületes ember vagyok?

De most már ugyancsak szepegett a királyfi, mert habár néhány esztendővel idősebb volt mint Gyurka, mégis sokkal gyöngébb, vézna kis legény volt az izmos Gyurka mellett. Remegett attól is, hogy a többi rablók talán a közel bokrokban rejtőznek és mindjárt rátörnek; hirtelen fölkapta tehát puskáját és elszaladt, azt sem mondva Gyurkának, hogy beföllegzett.

Gyurka azt hitte, hogy az idegen csupa büszkeségből távozik s mert apja gazdagabb és hatalmasabb, azért nem akar szóba sem állani.

— Megállj csak, gondolá, majd ha nagyobb leszek és átveszem apámtól a vezérséget, akkor majd meglátjuk, kettőnk közül ki lesz a hatalmasabb.

Kissé boszusan elgondolkozott, de nem sokáig, mert egyszerre lövés hangzott s mindjárt utána kétségbeesett segélykiáltás. Gyurka fölugrott és sietett arrafelé, honnan a zaj hallatszott; csakhamar meg is pillantotta a királyfit, amint egy hatalmas medvével viaskodik; a medve meg volt sebesítve, de nem halálosan s csak annál dühösebb lett; a királyfi puskáját kettétörte és a szerencsétlen ifjut földre terítette. A fényes aranyos ruha már rongyokká volt tépve s a királyfi életeért bizony nem adtam volna már egy hajító fát sem, mert a medve már épen föltátotta rettenetes torkát és fölemelte hatalmas talpát, hogy megölje ellenfelét. De ekkor Gyurka egyetlen lövéssel megölte a fene-

vadat s aztán fölsegítette a királyfit, ki már félig ájultan feküdt a földön.

A királyfi jó ideig beszélni sem tudott, annyira meg volt rémülve; lassankint azonban magához tért és Gyurkát megölelve mondá:

— Megmentetted az életemet, — ezt soha sem felejttem el!

— Szót sem érdemel; te ennem adtál, mikor éhes voltam, a háladatosság pedig a rabló legfőbb kötelessége.

A királyfi elcsodálkozott.

— Honnan tudod az ily szép szabályt, mikor olyan gonosz nevelésben részesülsz?

Erre meg Gyurka szinte elvörösödött mérgében.

— Én nem részesülök rossz nevelésben. Az én apám megtanít mindenre, amit jóra való rablónak tudnia kell. Nem tüdőm, hogy valaki rosszat mondjan felőle.

— Furcsa, nagyon furcsa, szólta a királyfi. Hanem tudod mit? Jöjj velem és maradj ezentul nálam, én gondoskodni fogok rólad.

— Azt nem teszem. Te nagyon gögös vagy. Aztán ha nem is volnál, mégsem mennék veled, nem hagyom el apámat. Ő vitt haza a káposztaföldről; a nélkül elvesztem volna; már pedig a háladatosság a rabló legelső kötelessége. Azt pedig tanuld meg, hogy nem a ruha teszi az embert s a szükségben többet ér a markos kéz a bársony gallérnál. Ha megint erre jársz a mi erdőnkben, meglátogathatsz tanyánkon, mindig szívesen látjuk pajtásainkat.

Ezzel Gyurka vállára akasztotta a puskáját és sietve eltávozott, mert bo-

szankodott a királyfira, hogy oly megvehetőleg nyilatkozott a neveléséről.

A királyfi szolgálói ezalatt megérkeztek s ugyancsak ijedeztek, midőn a lelőtt medve mellett megpillanták a királyfit összetépzott öltözetében. Abba is hagyták e napra a vadászatot, hazatértek s a királyfi híven elbeszélte mindent apjának. Az öreg király persze nagyon örült fia menekülésének és kihirdetteté, hogy az a fiatal rabló, a ki a királyfit megmentette, bátran előjöhet, nemcsak semmi bántódása nem lesz, hanem gazdag jutalomban fog részesülni és ezentul boldogan élhet, mint tisztességes ember. De Gyurkáké ezt soha sem tudták meg, mert bizony ők ott az erdőben nem járattak ujságot.

Gyurka, midőn e kaland után hazaért a rablótanyára, rögtön kérdezte: igaz-e, hogy van egy király nevű hatalmas rablóvezér? A rablók roppant kacajra fakadtak s az öreg rablóvezér is nevetve kérdé:

— Ostoba fiu, hát ugyan mit hallottál a királyról.

— Hiába nevettek, szólta Gyurka bosszusan. Amit hallottam, magától a királyfiától hallottam, aki magával akart vinni. Ha akartam volna, most selyemben és bársonyban járnék, nem pedig ilyen rongyokban.

Azután elbeszélte az egész kalandot, csak azt nem mondta el, hogy megmentette a királyfi életét; ezt nem tartotta érdemesnek említeni. De bezzeg mikor elbeszélte találkozását, akkor a rablók dühösen felugráltak és összevissza kiáltozák:

— Oh te bolond! Hát mért nem fogtad el? Oh te tökfilkó! Mért nem

hoztad ide? Itt tartottuk volna fogva, míg a király egy kád aranyat nem fizet váltságdíjúl!

— No persze, majd én olyan gonosz-ságot követek el! kiáltá Gyurka mérgesen. Azért, hogy ő gazdagabb és hatalmasabb, mégis csak pajtásom; csak nem fogjuk egymást bántani?

— Oh te filkó! szólt ismét az öreg rablóvezér, hát tudd meg, hogy a király nem rablóvezér, hanem a becsületes emberek legfőbbike, a leghatalmasabb és a leggazdagabb. Annyi a kincse, hogy meg sem tudja számlálni s ha a fiát elfogtad volna, annyi pénzt kapunk, hogy mi is gazdag emberek volnánk, élhattünk volna becsületesen, nem kellene rablóknak lennünk.

Erre azonban Gyurka még haragosabban felelé:

— Most már igazán nem tudom, mit akartok. Mindig azt mondjátok, hogy a rabló mesterség a legszebb a világon és mégis szeretnétek a becsületes emberek között élni! Ezt én nem teszem soha. Különb, még ha tudtam volna is, hogy a királyfi nem rabló, még akkor sem bántottam volna, mert ő megosztotta velem falatját, a háladatosság pedig a legfőbb kötelesség.

Az öreg rablóvezér azonban lassanként előregedett s ámbár Gyurka még nagyon fiatal volt, még is ő lett a vezér. Csakhamar az egész ország rettegve emlegette nevét; a katonák, csendőrök nem birtak vele boldogulni, mindig kijátszotta vagy megverte őket. Azt pedig senki sem tudta, hogy tulajdonképen kicsoda az az

új rettenetes ember; azt hitték, valami idegen országból toppant elő.

Azonban a király végre is nagyon megharagudott, hogy az ő országában ilyen garázdálkodás folyik; megparancsolta tehát, hogy egy egész ezred katonaság vegye üldözőbe a rablókat. A katonák tehát körülfojták az erdőt és mindig beljebb-beljebb nyomultak, úgy hogy végre Gyurka az ő embereivel egészen beszorult a barlangjába s itt ostrom alá került.

(Folytatása következik.)

FÉSZEK-ÉPÍTÉS.

(Képpel a czímlapon.)

Nagy munkában fárad a kicsike madár-pár, fontos és sürgős munkában; talán bizony el is késtek vele kissé s most kettőzött szorgalommal kell pótolni a mulasztást, hogy mielőbb készen legyen a lakás, melyben majd kicsinyeiket fölnevelhessék s nyáron át maguk is megpihenhessenek a nappali röpkedés fáradalmaitól.

Láttatok-e már sokféle madárfészket, megfigyeltétek-e, mily ügyesen, mily szépen építik a lég kedves szárnyasai az ő lakásukat és mily különböző módon? Senki sem tanítja őket, még csak az öregek sem tanítják erre a fiatalokat; csak ösztönük vezeti, melyet a Teremtő végtelen bölcsesége oltott beléjük örök időktől fogva.

Majdnem minden madárka máskép és más helyen szereti fészket rakni. A kedves zengő madarak, melyek az erdőben, ligetekben laknak, vékony fűszálakból fonják sűrű galyak közt kicsinyke fészkeiket; a fecske, mely, mint tudjátok, a házakon fészkel, hiába próbálna szintén fűszálakból építeni házat, mert nem tudná, miképen erősítse a falhoz; ezért tehát a fecske sárból tapasztja össze a fészket,

mely szépen odaragad a falhoz. Vannak délővi madarak, melyek egy-egy nagy falevelet valósággal összevarrnak, mint valami zsacskót s csak egy kis nyilást hagynak ajtónak, ezt a furesa fészket pedig aztán valamely vékonyka ág végibe függesztik, hogy ellenségeik, az ott tanyázó kigyók, hozzá ne férhessenek a kicsinyekhez.

Csak igen kevés madár van, mely nem épít fészket; ilyen, mint bizonyosan tudjátok, a kakuk, mely tojásait más madarak fészkebe rakja. Nem szeret fészke-építéssel bajlódni a veréb sem, mely, ha csak szerét teheti, inkább más madarak fészket foglalja el, még pedig sokszor erőszakkal is, mert erős és vakmerő legény, kiveri a fészkekből a jogos tulajdonost, aki nagy fáradsággal építette.

FALUSI PÓSTA.

(Képpel a 312-313. lapokon.)

VIGAN sipol a Jancsi kocsis ott abban a két kerekű kis kordélyban; már messziről hirdeti, hogy megérkezett s ennek mindennap megőrül valaki ott a kis faluban. Mert Jancsi a szomszéd kis városkából hozza a póstát a még kisebb félreeső falucskába, hoz levelet távollevő kedves rokonoktól, jó barátoktól, hoz hírlapokat és bizony talán még »Kis Lap«-ot is valamelyik jó gyermeknek. Természetes tehát, hogy szívesen hallják a Jancsi sipját, pedig bizony gyakran ugyancsak rosszul sül el a nóta, mert Jancsi barátunk nem igen tanult trombitálni. De valahogy mégis csak elfujja.

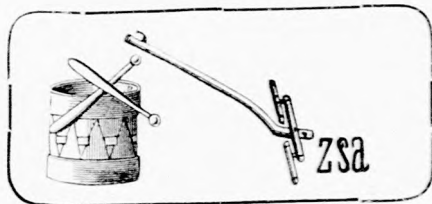
A kocsija is persze nem valami fényes, de hát így is jó, elbirja, amit hoznia kell. Nagy városokban természetesen egészen másféle a póstakocsi; óriási ládahalaku nagy társzekerekben küldözik a leveleket és csomagokat; de minél távolabb, csöndesebb vidékre ér, annál inkább fogynak el utközben a levelek s Jancsinak

előg az ő egy lova és kétkerekű kis kordélya. Csak pontosan járjon, az a földolog. Ugyancsak boszankodnának, ha egyszer elmaradna.

Régibb időkben, persze már jó régen, nem küldhettek és nem kaphattak az emberek oly gyorsan levelet, mint mi most, mert hajdanában nem volt pósta. Aki levelet akart küldeni valakinek, kénytelen volt külön felfogadni egy embert, aki elvigye s mert az utak is roszak voltak és sokféle veszedelem is fenyegette az utast, tehát sokszor hetekig is eltartott, míg a levél eljutott valamely messzebb vidékre s természetesen az ilyen levélküldés nagyon sok pénzbe is került, úgy hogy csak gazdagabb ember tehetette, a szegényebb pedig várt hónapokig, míg valami véletlen alkalmal elküldhette levelét. Most akár száz levelet is írhatunk annyi idő alatt, míg hajdan csak egygyel is boldogultak.

Igy tehát látjátok, kis olvasóim, sok egyebeken kívül annak is örvendhetünk, hogy a mi korunkban már a legkisebb falucskába is eljut a pósta s meghozza, elviszi a hírt azokról és azoknak, akiket szeretünk

KÉPREJTVÉNY.

BETÜREJTVÉNY.

To dd

EGY KIS RÓKA TÖRTÉNETE.

— Elbeszéli Dorina néni —

(Képpel a 320. lapon.)

Egy olyan szép tavaszi napon történt, midőn az első lepkét fogják a gyermekek, midőn dongva koppan a falhoz este felé egy-egy bogár és zizegve hull alá a földre, hol addig keresi az esti félhomályban is még künn játszó gyermeksereg a gyakran hangzó zs-zs után indulva, melyet a rovar fölemelkedés közben hallat, mignem valamelyiknek orrához ütődik, és nagy sikoltozás közt szalad széjjel a bátor csapat; mire aztán kisül, mi volt a rémület oka, akkor nem győznek kaczagni, és nem bírják elhatározni ki volt köztük a legnyulszívűbb.

Egy ilyen estén nem tudtuk magunkat rászáni a bemenetelre és még egy utolsó futóskát készültünk rendezni, midőn egy vén ember toppant közénk, tépett szűrben, olyan kalappal a fején, mintha egy óriási elefántnak a füle, csakhogy a széle még rongyosabb volt, mint az elefánté. E kalap alól két kis szem pislogott valami szürkés bozót közül, mintha paraszat dugott volna valaki egy csomó moha közé; kissé alább valóságos tüskerdő közül szintén valami tüzes sziporkázott, ami közlől tekintve elcsorbult makra-pipának bizonyult. Teljes tudóval szitotta az a különös alak, akit megpillantva, a kisebbek közülünk ijedten bujtak a hátunk mögé, és onnan lesték azt, akit »özlábnak«, a vidéken gyakran csavargó előregedett betyárnak gondoltak. Fussunk! unszoltak bennünket, a kis folyosó felé húzódva, mely a könyökbe hajló

ház egyik szárnyához volt építve, és melyen a mama, a kertészszel és faragóval éppen a holnapi teendőkről, a fogadandó napszamosokról értekezett.

— Miféle zaj ez? kérdé a mama vizsgálódva; már ismét valami csiny?

— Dehogy az! kérem nagy alázatossággal, mormogá erre a mi mumusunk, a ki azt a furcsa kalap-féle valamit feje körül égő pipájával bökte le a földre, miközben hüvelyk ujjával elnyomta a pipában a tüzet, ez által tiszteletének legnagyobb jeleit nyilvánítva mamánk iránt. Ezek az apró kisasszonykák tőlem ijedtek meg az eszemadták, pedig egy kis ajándékot hoztam nekik az erdőről, ha megtetszik venni.

— Na, sugá erre Ilonka, akkor ez bizonyosan krampusz, kiről az öreg dada mesélt; bizonyosan megtudta, hogy ma jó kedvvel tanultam az abéczt, és azért hozott valamit.

E meggyőződés-adta bátorsággal oda ment a vén emberhez, ki rögtön egy csifrán faragott fakanalat nyomott kezébe.

— No tubiczám! ugy-e nem fél már tőlem? biztatta a kissé huzódozó Ilonkát a vén csordás, kit végre felösmertünk; ezért ne tessék megfizetni, csak egy pár pipa dohányt kérjen apácskától ide ni, a tarisznyámba lelke.

— Hiszen abban, jó bátyó, kenyér van! mondá egyik a bátrabbak közül.

— Nem tesz az semmit, kisasszonykám, sok jó ember megfér egy fődél alatt. a dohány sem vész össze a kenyérrel, csak tessék beszólni az atyuskához; meg aztán, van nekem nyakravalóm is, az egyik végibe kötöm a dohányt, másikba meg a

huszaskát, amit majd a nagyságos má-
mácska ad azért, ami a csuh'ujjamban van.

— Mi van hát ott, öreg? sürgöttük
erre mindnyájan nagy kíváncsisággal,
mert tudtuk, hogy abból a csodálatos vala-
miből, mit az öreg csuh'ujjnak nevez, és ami
nem volt egyéb a szüre ujjánál, már sok
öröm került számunkra: hol egy pár vad
galamb, hol apró nyul, hol vízi tyuk, nyar-
ga-manó, vagy kis leveli béka és több efféle.

— Még ilyet nem láttak, mint ez,
aranyos kisasszonykám, s ólt az öreg; még
ilyet nem hoztam.

Mig ekként nagyra tartotta magát az
öreg és azon igyekezett, hogy a mama
figyelmét magára vonja, azalatt a szür-
ujjból éles, keservesen hangzó »vau-vau«
hatott füleinkhez; azután meglepetve te-
kintettünk a földre, egy reszketve kuszó
kis fekete állatkára, melyet végre közszem-
lére tett ki a vén mohlepte tuskó, mert
egyébhez nem hasonlíthatom öreg csordá-
sunkat, ki most már vígan pislogott, mert
sikerült hadicselének mamánk figyelmét
felkölteni.

— Ugyan ugyan János! dorgálá a
mama emberünket, mi jutott eszébe, e te-
hetetlen kis állatot idehozni?

— De biz' nem tehetetlen ez, meg-
kérem nagy alázatossággal, azért hogy
így sivalkodik; csak tessék jól tartani,
még az apró kacsát, meg csirkét is sorba
fojtogatja néhány hét múlva.

— Épen jóval biztat! tehát azért
vegyem meg, hogy kipusztítsa a szárnyas
jóságot, a mit oly nagy gonddal ne-
velek?

— No, csak tessék megvenni! azért
hoztam, mert tudom, a kisasszonykák majd

gondját viselik. Ne adjanak neki galam-
bom husfélét, akkor olyan lesz ez a kis —
róka, akár a bárány.

— Hát róka ez? kérdeztük csodál-
kozva; hiszen a rókának vörhenyes szőre
van ami képes könyvünkben.

— De bizony kormos az mind kicsi
korában; majd ha elvedlik, ez is vörhe-
nyes lesz, mint ahogy a képes könyvek-
ben vagyunk lepingálva. Ejnye no! s már
meg itt hagyott a nagyságos asszony, pe-
dig addig-addig hogy beesteledik egyszer.

E panaszra a mama ostromára in-
dultunk, ki most a kerülőnek adott valami
megbizást; nem mertünk rögtön szólni,
csak tipegtünk, köhécseltünk a háta mö-
gött, nehogy nagyon háborgassuk rendel-
kezései közben.

Végre megfordult a jó mama és tud-
ván, mi a bajunk, megcsillámlottak kezé-
ben az ezüst tizeskék, melyek egy kézcsók
közben hozzánk vándoroltak; rohantunk
a pénzzel az öreghez, kivel ezalatt a kisebb
gyermek fűzfásipra és ugyan olyan
puskára alkudoztak.

A csillagok is feljöttek már, mire
készen lettünk a vásárral. A kis rókának,
mint legöregebb, én fogtam pártját s
szomorú »vau-vau«-ja még most is fülem-
ben cseng, amint a szegény állatka anyját
kereste.

Egy kosárba csináltunk néki puha
fészket s langyos tejet hoztunk; de ezt
csak kanalankint sikerült szájába öntözni;
azonnal föl is avattuk a csordástól kapott
kanalat, és a máskor tőle vett fatálkát
»róka-teritéknek«.

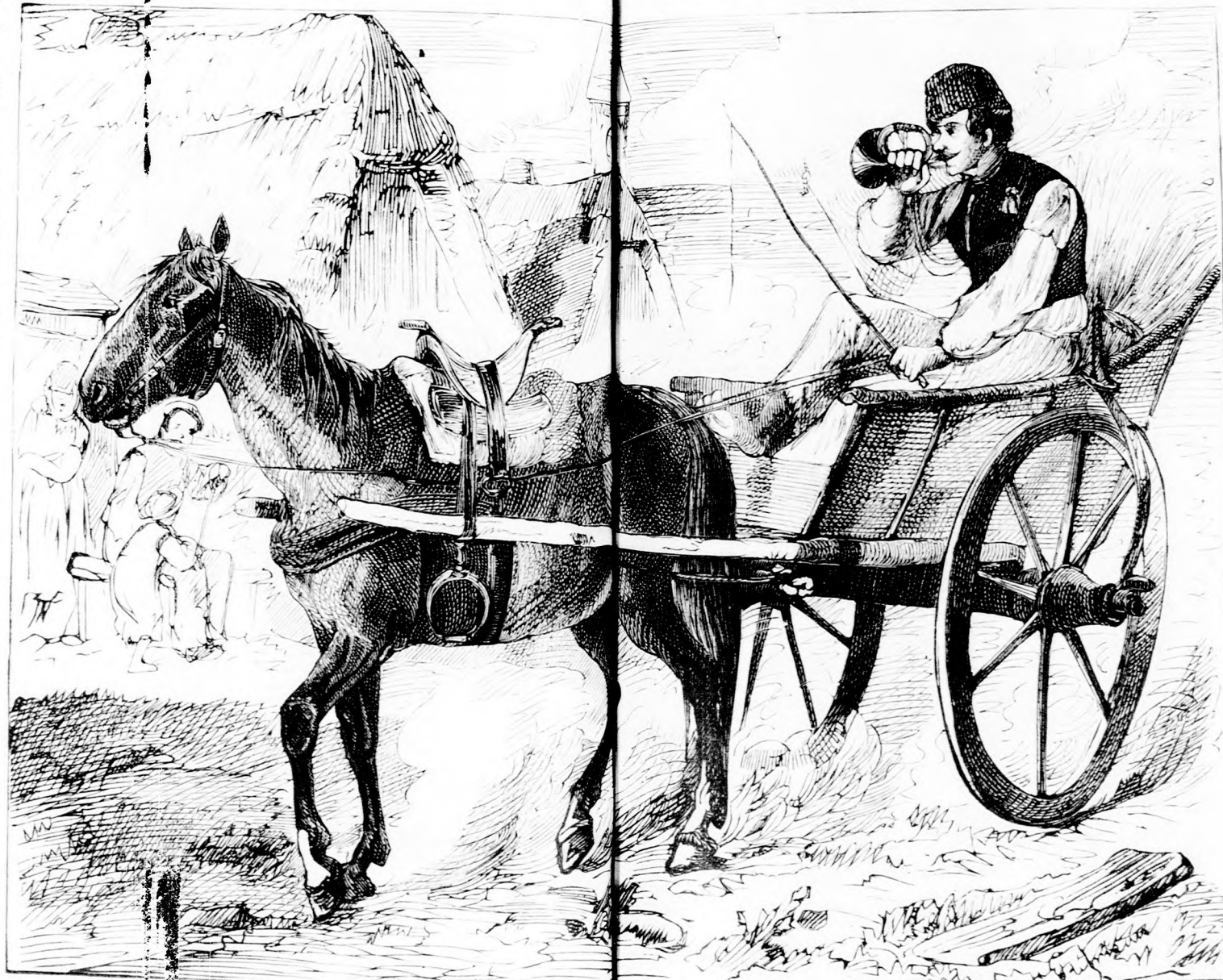
Egy ideig bajjal ment az ügyetlenül
kezelt róka-ápolás, de végre is megtanult

a kis kópé enni, elkezdett velünk játszani, azonnánkat hivatlanul is megosztotta, és pár hét múlva egész multság volt nézni, mint válogatott az ételben. Ha édességet sejtett meg az asztalon, akkor levest nem evett; kedvencz ételei közé tartozott a tejberizs és ha egy darabka cukrot kapott, inyenczkedve, jó kedvű mormogással rágicsálta.

Néhány hónap múlva már csak úgy röpült velem, amerre jártam az én kis piros nadrágos testőröm; bozontos farka szélesen lengett utána mint valami hajdani lovag tollbokkrétája. Csakugyan levetette ám' kor mos bundácskáját, mint előre megmondta az öreg csordás, aki, midőn néha a kerítésnél meglátott a rókával vállamon, nagyokat kacsintva mondogatta: ugy-e hoztam?

Nagy kópé lett az én kis pajtásomból mámanak nem nagy öröme, és hogy az öreg csordásnak igazat adjon, egész szorgalommal hordta a kis tornác lépésőjére a kacsát, libát, csirkét, szép sorrendbe

helyezve őket, hogy szemlélhesse a mama, midőn a reggelihez kijön. Hogy e multságát, amely kiirthatatlan ösztönére utalt,

FALUSI PÓSTÁS (a 309. lapon.)

és amely kása és cukorsütemény daczára naponként jobban fejlett, minél ritkábban üzhesse, mindig magammal vittem min-

denfelé és így eljött velem az éléstárba is, mikor én voltam a hetes.

Egyszer cukrot kellett vágnom. Alig

fogtam a munkához, midőn már ebédhez csengettek; siettem magamat rendbe szedni, hogy az asztalnál megjelenhessek, s kötényemet szögére akasztva és kezeimet megmosva, kis rókát egy üres hordóba dugtam, rá parancsolva, hogy ki ne jöjjön, míg vissza nem térek. Kedveskedéseimet eközben nem viszonzta úgy mint rendesen szokta; úgy ült a hordó fenekén, mint az olyan gyermek, kiről azt mondják, hogy az »orrát eresztette le«; de nem értem rá, hogy kibékítem, mert nem volt szabad az asztaltól elkésni. Megfenyegetve tehát a kis kópét, magára hagytam.

Ebéd után azon reményben nyitottam a kamarába, hogy kis haragosom rossz kedve majd elmúlik a jó ropogós süteményre, melyet számára félre tettem, — de mennyire elhültem, — ijedtemben a kezembe lévő tányért is majd elejtve — midőn a nagy

czukorsüveg tetején, melynek csak jókora hegyét vágtam le, egy korom fekete borzas szörnyeteget pillantottam meg!

Bármiféle vad állat legyen ez, gondoltam magamban, annyi bizonyos, hogy kis rókámat megette! De ezt már csak úgy az ajtón vágott szelelő lyukon belesve gondoltam, mert a bátorság bizony nem tartozott legfőbb erényeim közé s amint a kamarába léptem, csakhamar vissza is huzódtam. Sokkal bölcsebbnek véltem e különös állatot biztos távolból nézni, mert szörnyü dolgokat vitt végbe a czukorsüveg tetején. Az ajtóval szemben nagy ablak volt s így teljes világításban láthattam, miként forog szédítő sebességgel, mint egy tengely körül, az ördögös állat, bozontos farkával, amint ez utána röpült, kereket képezve. A korom fekete felhő ködében, mely mindinkább sűrűbb lett körülötte, egy furcsa szélmalomhoz hasonlított a csodálatos alak — mely aztán összegyült testvéreim hangjára neszelve, hirtelen egy ugrással az ajtónál termett.

Nosza vitéz sereg! Kiki szaladt amerre tudott; csak engemet csalt vissza elvesztettnek hitt kis rókám szomorú »vau, vauja.« Nagy félelemmel kinyitottam az ajtót, de alig tettem ezt, ismét lábaimnál prüszögött a fekete szörnyeteg. Azonban már akkor nem tudtam, nevessek-e vagy sirjak, mert végre felösmertem kis rókámat, mely maga sem tudta, mi baja; folytonosan prüszkölt, kapkodott, föl-fölkintve rám, mintha kért volna, hogy magyarázzam meg a dolgot; de ezt nem tehettem, míg beljebb nem hatoltam.

Az ablakhoz jutva, minden meg volt előttem fejtve. Amint ebéd előtt a szom-

széd városból érkezett csomagokat kirakosgattam, többféle festéket is helyeztem papírba göngyölve az ablakpárkányra; ezek közül, egy több fontnyi feketét jónak látta az én kis kópém fogaival felbontani, de az ize nem lévén inyére, leszórta, neki rontott a czukornak s ennek tetején jó kedvvel játszva, utána repülő farkával, lehetőleg széjjel szórta a fekete port. Midőn erről meggyőződtem, elmúlt a kedvem a nevetéstől, mert tudtam, hogy az efféle gondolatlanságért megróvást várhatok a mamától. Azt pedig mikép bizonyítsam be, hogy mind e fölforgatásnak nem annyira én, mint kis róka komám kópésága az oka?

Minthogy becsuktam volt az ebéd idejére, bizonyosan az ablakon keresztül szökés által akart fogságából szabadulni, miközben az odahalmozott portéka játékra csábitotta, mint valami gyermeket, ki elfelejt sirni eltörött bábuja fölött, ha egy pillangó repül el mellette.

Igazán, olyan a kis róka, mint egy virgöncz gyermek és épen úgy szereti ápolóját is, mint a gyermek.

A mama nem büntetett meg a kis rókám okozta kárért, csak arra figyelmeztetett, hogy már nagyobb lévén a kis kópé, nagyobb csinyekre is képes, azért ehát jobban ügyeljek rá. Azonban nem sokáig kellett már aztán ügyelnem reá! Nyár derekán fürdőbe kísértem a mamát távollétünk alatt a szakácsné, ki nem volt oly elnéző, mint a mama, oda juttatá kedvenczemet, hogy első dolgom volt hazaérkezésünk után egy fejfa kifaragása, melyet kis pajtásom sirjára helyeztem. Meghalt és én őszintén megkönyeztem!

Oly sokáig sirattam, hogy még mint felnőtt leány is gyakran voltam e miatt nevetés tárgya, midőn testvéreim megré-
fálni akarván engemet, kis rókám »vau-
vau« hangját utánozták, — és én elszal-
adtam, hogy könnyeimet ne lássák.

LILIKE UTJA.

— Mese —

TAVASZ im beköszöntött.
Illatot és derüt öntött
Mindenfelé bő kezekkel.

Lili, amint jött a reggel:
Gyorsan felkel
S a kertjébe kimegyen
Hogy kedves virágainál
Látogatást is tegyen.

Oh, virágait különben
Nem szerette Lilike,
Mint azok Lilit szerették.
A rózsák mindegyike
Külön-külön dédelgette,
Tövisait rejtegette,
De kelyhét csak annál jobban
Nyitogatta ki neki.
Oh, mert Lilit valamennyi
Nagyon nagyon szereti.
De nem ám csak a virágok;
Hanem lepke, zugó bogár,
Döngő méhe, zengő madár:
Valamennyi kedvelé;
Zengve, döngve szállt elé
Észre ha Lilit vevé.

Hanem — a kertben amott
Meglátván a lilijomot:
Im legott
Lilike hozzá futott.
Mert, mely a középén áll,
Az a fényes liljomszál
Fejét Lili felé hajtva —
Az a Lili keresztanyja.
Először azt üdvözöli
Azt csókolja, azt öleli.
Aztán megy csak a többihez,

A rózsához, a szegfűhez,
S a mely feleje kacsint ott,
Mely feleje vigan int ott:
A jáczintot
És a többit valamennyit
A kis Lili
Mind csókolja, mind öleli.
S fönt a madárka az ágon
S lent a méhe a virágon,
S mely vijjog a levegőben:
A fecske, elrepülőben,
Azt zümmögik, csak azt zengik,
Légben, ágon azt esettentik:
»Lili csak Lili csak!
Hát a kiesi madarak?...
Nem szereted azokat?...«
»Dehogy nem, dehogy nem!
Valamennyit szeretem!«
És
Nagy beszélgetés
Vig terécselés
Kezdődik itt jókor reggel
A csicsergő kedvesekkel.
Hát amint így beszélgetnek,
A madárkák közül egynek
Eszébe jut: hogy ni ni —
Utaztál-e már Lili?

E kérdésnek hallatára,
Most a többi odaszállva
Szintén mind ez kérdezi:
»Utaztál-e már Lili?»

»Soha biz én
A kertemnek területén
Tul nem jártam,
A határban
Azt se tudom
Mi van túl a vásár-kuton!«
»Van-e kedved utra kelni,
Velünk messze elrepülni?»
»Hogy ne volna?
Messze kéklő hegyeken
Nézni szét a földeken
Fölszállani az égboltba,
A ragyogó csillagokba!...«
»No, ha addig el nem is,
Ha az égbe fel nem is:
De azért csak jó messzire
Szállsz velünk majd jó Lilike!«
Kérdi Lili: »Kedvesim,
Jó madár pajtásaim:
Nincsen szárnyam, nem repülök...
Hol a hintó melybe ülök?»

»Óh az megvan egy-kettőre:
Kezedben a kis hintó
Melybe ülhetsz kis bohó —
Beleülsz a nap-ernyőbe!«
S így lett. Lili beleült
Az ernyőbe
S egy-kettőre
Szépen a légből repült.
Jaj, a szíve hogy örült!
S fölötté és köröskörül
Kedveskedő csicsergéssel,
Utmutató lebegéssel
Kísérték pajtásai
Lenge uti társai.

Föld elmaradt, ég közelb jött:
Őt szállt már az erdő fölött.
Egyszerre csak: amott... nézd a!
Félejek esap a vad héjja.
A madárkák szétrepülnek:
Kvi kvili!
Jobbra, balra menekülnek,
És Lili?...
Azon veszi magát észre
Hogy napernyő szekerkéje

Alóla elillana
S hogy másfelé száll maga! . . .

Néhány gyermek a faluban
Már vagy fél órája kukkan
Föl az égbe
Föl a légbe:
Ott a kékbe'
A magasló messzeségbe'
Vaj mi száll?
Vaijon miféle madár? . . .
Nézték, nézték, nézegették
De bizony föl nem ismerték.
Hát egyszerre
Jön a madár közelebbre.
S ott esett le.
Egy nagy kertnek közepibe'
A gyerekek oda futnak,
Kőfalon föl kapaszkodnak,
És mit látnak? . . . Jaj!
Rettentő! . . .
Egy napernyő! . . .

Azalatt míg a gyermekek
Egyenkint azon töprengnek,
E csoda hogy eshetett meg:
A mi Lilik hová lett?
Ég alatt s a föld felett
Bukik-e vagy fölrepül-e?
Istenem mi lett, belüle! . . .

Hát ugy történt szerencsére
Hogy egy bükkfa tetejére
Leesett.
Baja egy csöpp sem esett.
Nyájasan felfogta
A fa puha lombja.
Csakhogy egy percze elszedült . . .
Amde hamar föl is épült.

És hogy körül néze
Vajon mit vesz észre? . . .
Hát ott a hol
Ült az ágon s pibene:
Egy vén bagoly
Előtte megjelene.
Lilike megijede . . .
»Jaj Istenem, jaj ki e?«
»Hugom, húgom,
Ne félj tőlem semmit se!
Ez ország itt Bibor-ország.
A világon legszebb ország.
Nem ismerjük itt a telet,
Nálunk örök a kikelet,
Folyton virít a tavasz
Ha tetszik, itt maradhatasz.
Eltűnődött Lili ezen . . .
Nem tudja most hogy mit tegyen?

Itt is oly szép a világ,
Itt is nyílik sok virág,
Itt is lombos és árnyékos
S gyümölcsöt hord a fa-ág...
Már-már inog, hajladozik,
Nagyon mélyen gondolkozik...
Amint egy finomka hang,
Talán egy virág-harang,
Vagy egy sipogó madárka
Selyemszál vékony szavára
Figyele.
Ni, mi e?
Csakugyan egy kis madár volt,
Csakugyan egy kis madár szólt.
Egyike
Azoknak a madaraknak
Akkor vele utaztanak;
De, hogy a sereg felé a
Mérges héjja
Oda csapott: elrepültek
Gyorsan haza menekültek.
S most hogy a veszélynek vége
Öt küldék el követségbe:
Hozná vissza kis kertjébe.
Mind a rózsá, meg a szegfű,
Bokor, virág, lomb, meg a fű,
S főleg az ő keresztanyja
Aki neki nevét adta,
Mind a méhe s a bogárka,
Mind szívzakadozva várja.

Lili szive erre döbönt,
A buk ágról fel is szökkent
S megköszönve a hü gondot,
Szép Istenhózzádot mondott
Az emberséges bagolynak.
»Nó, ha már nem maraszthatlak
Hát legalább adok neked
Hazatérni jó szekeret.«
S erre a bagoly megfordul
S im egyszerre ág meglődül.
Pompás puha volt ugyancsak,
A leggyönyörűbb lombpamlag!
Erre ült rá Lilike,
Kis madár a végibe
S a bagolynak intve bucsút
Megindultak. Fogyott az út.

»Köd előtem, köd utánam,
Itt vagyunk már a határban,
Itthon vagyunk, nálunk,
Gyorsan alászállunk!«
Volt nagy zsvajj füzen, tölgyön,
Nagy üdvözlés hegyen, völgyön.
Még húzták a gyöngyharangot,
Madár zengett, méhe zsongott,
S fűvek lombok
Üdvözölve hajlongottak.
Örvendezett Lilike is.
Hánem mégis
Egy kimagyarázhatatlan
Eszme zsongott
Abban a kis gyermek-agyban.
Csak busongott
S nem tudá mért?
Bárijának rózsafüzért
Akasztván bodros nyakába:

Egymagába
Ottan járt kelt a határba
S meg-megállva,
Mesze távolba tekintett
Ahonnan feléje intett
A bagoly Bibor-országá.

H
Emma
Body I
róly, N
Stáhly
József,
Nagy I
Fraenk
Mosko
Zoltán
Stefán
Weber
Géza, Z
Farkas
Károly
Gizella
Vilmos
Ilon és
Dusár
Hellsin
Matild
Lázár
riská,
Kaldro
holzer
mentin
Loschi
Angya
Radim
bert és
Koller
pán I
rianna
Géza,
Marisi
Iván é
Treich
Erdély
Szlavk
Póka
Wamz
Mátty
Kálmá
Elek,
Ernö,
Mátyá
és Ali
Gizell
és Irén

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XIV. köt. 17-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Kuba kávé.“

Helyesen fejtették meg: Buday Emma, Kumer Béla, Bodola Irma, Nagy Elek, Body Irma, Tafler Ödön, Ágoston Anna és Károly, Nerolda Antal, Ullmann Miczus (?) és Mór, Stáhly Ödön, Györy Tibor, Prandtner Ilka, Mina, József, Béla és Gyula, Szapáry György és Lőrincz, Nagy Matild, Schmidl Laura, Reiner testvérek, Fraenkel Mariska és József, Margaréthen Ignác, Moskovits Jakab, Mittelmann Gyula, Pázmány Zoltán, Polatsik Jenő, Lengyel Endre, b. Meszéna Stefánia, Brüll Sámuel és Géza, Rozenberg Mór, Weber Frigyes, és Mihály, Buday Pál és Sorok Géza, Zakó Emma, Füchsl Ludovika, Stern Ilona, Farkas Géza, Menczel Szeréna, Dienes Gábor és Károly, Auer Lujza és Klára, Fráter Erzsike és Gizella, Weber Klára, Dunay Ilma, Mojsisovics Vilmos, Popper Zsiga, Farkas Szeréna, Szász Ilon és József, Balczár Irénke, Simonidesz Lujza, Dusárdy Etelka, Kelemen Emma és Aranka, Hellsinger Sarolta és István, Tréba Ilonka, Kohn Matild, Dolettko Irénke, Müller Melanie, Feiler Lázár és Ignác, Engel Ilka és Pál, Hartl Mariska, Strasser Otto, Szilágyi Erzsike, Oetl Anna, Kaldrovits Jolán és Margit, Ribiczey Panna, Bauholzer Irén, Flamm Berta és Matild, Tar Klementina, Paulovics Amália és Reicher Irma, Loschitz Karolina, b. Wasmer Hajnalka, Pécsy Angyalka és Irma, Boleman Árpád és Sándor, Radimetzky Violka, Szilágyi Irma, Demeter Albert és Dezső, Altver Jozefa, Stromszky Emma, Koller Ilona, Ulrich Etelka, Berger Béla, Dompán Lajos, Leopold Gyula, Mattyasovszky Marianna, Tokay Lajos, Hajnal Jolán, Horváthy Géza, Bun Lajos, Osztrouczky Géza, Detrich Mariska, Biró Margit, Fraller Gyula, Prandtner Iván és István, Schaffer Gizella, Vilmos és Béla, Treichlinger Paula, Külley Elemér, Ghyeczy Anna, Erdélyi Marianna és József, Winkler Flóra, Szlavkay Jolán, Irma és Zoltán, Mick Emil, Póka Béla, Török Berta, Szentiványi Aranka, Wamzer Károly, Haaz testvérek, Siska Erzsike, Mátyus Czacza (i), Muraközy Ilonka, Szentpály Kálmán és Nagy István, Krisztel Sarolta, Góth Elek, Heiszler Rudolf és Witz Adolf, Laubocher Ernő, Epstein Gyula, Nagy Ilonka, Margit és Ida, Mátyás András, Meczner Sándor, Kohn Sándor és Ali, Bogyay Leontin, Selley Ilona, Blaska Gizella, Umbach Lajos és Géza, Bickel Angela és Irén, Alter Béla és Géza, Zinsenheim Ilon és

Teréz, Kalmár Margit, Kugel Jakab, Lengyel Sándor, Lajos és Gábor, Désy Anna, Koléner Endre, Sterntal Irma és Ella, Radulovics Stefánia, Dubez Margit, Burger Vilma, Liszaauer Jolán és Lénárd, Matékovics Irénke, Bernady Margit, Virág Irénke, Jakabfy Klára, Balogh Ilona, Koch Béla, Scheidl Károly és Guszti, Sey Szilveszter és Tamás, Baky Riza és Elek, Bodó Lajos, Balássovich Alice, Kellner Eszti és Veisz Száli, Jóny Gyula, Strasser Sándor, Dietl Gusztika, Szalay József, Henk Hermine, Polakovics Zsiga, Piller Miklós, Beőkőnyi Irma, Margit és Külker Mari, Grünhut Aurél, Spitzer Kornelia, Holitser Arthur, Diemár Ernő, Vári Berta, Sándor és József, Scholcz Erzsike, Topolyai izr. iskola tanuló, Szentirmay Béla, Bisztray Jóska, Bildhauer Róza és Andor, Szirmay Vilmos, Idrányi Margit, (nem a saját kezű írása, ugye? F. b.) Dapsy Viktor és Villi, Nagy Flóricza, Frantz Piroška, Etelke és Gyula, Himfy Irma, Ilka és Géza, Merza Gizella, Hamburg Albin, Géza és Lajos, Bogos Amália.

*

A »KIS LAP« XIV. köt. 17-ik számában találos kérdés megfejtése (mely többféle változatban történhetik):

* . * . * .
 *
 *
 *
 *
 . * . * . * . *

(A csillagok jelzik a kitörölt pontokat.)

Helyesen fejtették meg: B. Meszéna Stefánia, Buday Emma, Weber Frigyes és Mihály, Brüll Sámuel és Géza, Rozenberg Mór, Polatsik Jenő, Péterffy Józsi, Margaréthen Ignác, Moskovics Jakab, Mittelmann Gyula, Hartenstein Paula, Reiner testvérek, Prandtner Ilka, Mina, József, Béla és Gyula, Umbach Lajos és Géza, Tréba Ilonka, Kelemen Emma és Aranka, Bolczár Irénke, Auer Lujza és Klára, Szilágyi Erzsike, Oetl Anna, Strasser Otto, Bauholzer Irén, Loschitz Karolina, Pécsy Angyalka és Irma, Füchsl Ludovika, Schröpfer Etelka, Radimetzky Violka, Altver Jozefa, Stromszky Emma, Malatinszky György, Berger Béla, Leopold Gyula, Mattyasovszky Marianna, Kaufmann Mór, Osztrouczky Géza, Fraller Gyula, Prandtner Iván és István, Treichlinger Paula, Szlavkay Jolán, Irma és Zoltán, Mick Emil, Póka Béla, Wamzer Károly, Haaz testvérek, Siska Erzsike, Muraközy Ilonka, Szentpály Kálmán és Nagy István,

Góth Elek, Heiszler Rudolf és Witz Adolf, Nagy Ilonka, Margit és Ida, Mátyás András, Kohn Sándor és Ali, Bogyay Leontin, Sellyey Ilona, Zinsenheim Ilona és Teréz, Gubányi Gizella, Schmidl Margit, Burger Vilma, Jakabfy Klára, Virág Irénke, Bernády Margit, Feiler Lázár,

Matékovits Irénke, Koch Katicza és Béla, Dietl Gusztika, Jóny Gyula, Sey Szilveszter és Tamás, Piller Miklós, Grünhut Aurél, Diemár Ernő, Vári Berta, Sándor és József, Scholcz Erzsike, Szentirmay Béla, Topolyai izr. iskola tanulói, Nagy Flóricza, Dapsy Viktor és Villi, Szlávy Irma,

EGY KIS RÓKA TÖRTÉNETE. (Lásd a 310. lapon.)

Hauszner Gabriella, Merza Gizella, Hamburg Albin, Géza és Lajos.

*
A »Kis Lap« XIV. köt. 16-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag beküldték még : Balogh Ilona, Feiler Lázár, Liszauer Jolán és Lénárd, Zatlukál Erzsike és Jóska, Henk Her-

mine, Piller Miklós, Beőkönyi Irma, Margit és Külker Mari, Grünhut Aurél, Holitscher Arthur, Szirmay Vilmos, Bildhauer Róza és Andor, Dapsy Viktor és Villi, Nagy Flóricza, Frantz Piroška, Etelka és Gyula, Bedő Imre, Hauszner Gabriella, Merza Gizella.

Felolós szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.